

An abstract painting featuring a dark, textured background. On the left, there is a faint, glowing yellow shape. In the lower center, a bright, irregular yellow shape is visible, with a horizontal dark line passing through its upper portion. The overall effect is one of mystery and light emerging from darkness.

Manuel Rey Fueyo

- Pintura S.XXI -

CONSELL GENERAL DEL CONSORCI DE MUSEUS DE LA COMUNITAT VALENCIANA

President d’honor
Ximo Puig i Ferrer
President de la Generalitat

President
Vicent Marzà Ibáñez
Conseller d’Educació, Investigació, Cultura i Esport

Vicepresidents
Joan Ribó Canut
Alcalde de València

César Sánchez Pérez
President de la Diputació Provincial d’Alacant

Amparo Marco Gual
Alcaldesa de Castelló de la Plana

Vocals
Luis Barcala Sierra
Alcalde d’Alacant

Javier Moliner Gargallo
President de la Diputació Provincial de Castelló

Antoni Francesc Gaspar Ramos
President de la Diputació Provincial de València

Begoña Martínez Deltell
Representant del Consell Valencià de Cultura

Mª Carmen Amoraga Toledo
Directora General de Cultura i Patrimoni de la Conselleria d’Educació, Investigació, Cultura i Esport i Presidenta de la Comissió científico-artística

Gerent
José Luis Pérez Pont

Secretari
José Villar Rivera
Sotssecretari de la Conselleria d’Educació, Investigació, Cultura i Esport

CONSORCI DE MUSEUS DE LA COMUNITAT VALENCIANA

Direcció – Gerència
José Luis Pérez Pont

Adjunta a Direcció
Susana Vilaplana Sanchis

Àrea Jurídica
Marta Pérez Soria

Coordinació d’Exposicions
Mª Vicenta Belenguer Dolz
Lucía González Menéndez
Isabel Pérez Ortiz
Vicente Samper Embiz

Programes Públics
Mª Ángeles Cantos Fagoaga

Educació i Mediació
José Campos Alemany

Media i Xarxes
Carmen Valero Escribá

Administració
Nicolás S. Bugeda Cabrera
Antonio Martínez Palop
Germà Sánchez Eslava

FUNDACIÓN CHIRIVELLA SORIANO DE LA COMUNIDAD VALENCIANA

BUSCANT LA LLUM

*“La vida és una gran aventura
cap a la llum.”*
Paul Claudel.

A vegades fins i tot sobren les paraules quan només es tracta d'expressar una sentida emoció davant la presència d'una obra artística.

Per damunt de discussions sobre un art figuratiu o abstracte, més enllà de tota preocupació teòrica està la necessitat de l'artista d'expressar-se, de “pintar com una forma de vida” (1) i que aquest impuls vital i emocional siga rebut i compartit per l'espectador/receptor que, com va afirmar Paul Valéry, “aconsegueix el rang de segon creador de tota obra artística, que com a tal ha de ser necessàriament oberta” (2).

L'obra sempre ha de continuar prestant-se a respondre les qüestions que suscita aquesta recepció activa, tornant amb això a revalidar el seu valor estètic.

Recurrent i visionant els quadres de Manuel Rey Fueyo que ara habiten en les parets del Palau Joan de Valeriola sorgeix una emoció callada derivada d'una contemplació silent.

Totes les peces que integren aquesta exposició, fruit del Conveni de Col·laboració entre el Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana i la nostra Fundació i que a més té en aquest cas l'inestimable suport de la Galeria Cànem de Castelló, conviden a una pausada observació que culminarà amb el descobriment d'una itinerància lluminosa, una senda de llum que recorre tot l'espai.

La llum en la pintura de Rey Fueyo és una realitat substantiva, un element viu la cerca i posterior trobada del qual suposen un eix vertebral en el seu quefer artístic.

Un breu repàs d'algunes de les seues exposicions anteriors corrobora aquesta idea matriu: “Ofici de Tenebres”(1995), “Tot sol amb la llum” (2006) o “Quan es va fer la llum” (2010).

En algun moment del nostre trànsit vital els éssers humans busquem la llum, com tantes vegades ha cantat Raimon en el seu himne “Al Vent”:

MANUEL REY FUEYO

*Quan entre al meu taller, isc a escena
(Delacroix)*

Aquesta expressió podria definir el caràcter de MANUEL REY FUEYO. Pràcticament 40 anys de coneixença personal el mou a demanar-nos un text, com a curatorial: i ací ens teniu “grapejant” unes notes amigues que eixiran més del cor que de l’enteniment. Vós i ell ja ens ho perdonaran.

Quan l’any 1969 decideix fixar la residència a València, tot i deixar arrere la seua orografia iniciàtica, la Felguera (1950), carrega en algun lloc de la seua memòria, espai que sempre tindrà en cerca, una forta empremta sensual: el verd, el roig i el negre; el foc i la flama; la llum i el fum; les “palloles”, fàbriques i tallers; les bigues, els pous i el so trepidant de les màquines, sirenes... el desesperat crit de la mina... i els de l’aigua i el vent; enyorant un silenci interior que ahora cercava i defugia.

El poema BRÀNQUIES (G. Gavalrà) ens acosta a ell:
OSCANT-ME
**la imprudència en ple
espasme. I saber-me l’aigua
roncant damunt la pell, i sentir-me
barranc. Estimbant-me. Jo soc
la solitud i la
devastació. Desbordo
i em limito.**

Són els problemes que es generen en aquests contextos fabrils i en aqueix temps històric el motiu de la seua temàtica, que reflectirà en una pintura figurativa indirectament social. Però València li donarà la coneixença de noves teories, que el seu neguit i curiositat professional farà que les adopte. Parlem del moviment “Suport-surface”.

Manuel Rey és cert que, entrant al taller, es transforma; ell, que és reservat de mena i prudent en la parla, davant de la tela es rebel·la i es revela, es positivitza i s’expressa a bastament amb la parla i els gestos.

Tot i ser temps de silencis, ací, en la serenor del seu taller al Forn d’Alcedo, l’autor s’il

Manuel Rey Fueyo

- Pintura S.XXI -

